

[Aksel Larsen.]

derpå skete, var ikke, at venstrefløjen, hvis man kan kalde den det, eller oppositionen, altså venstrefløjen i nationalforsamlingen, sagde: så må vi gøre noget for dem dér. Den optrådte som lyseslukker eller som brandkorps. Jeg husker tydeligt, hvorledes i en fjernsynsudsendelse fra Paris en repræsentant for de kommunistisk dirigerede fagforeninger forklarede, at man må ikke forlange strukturændringer; man skal bare forlange 5 øre mere i timen, det er det, det drejer sig om. Det var ikke det, arbejderne ville have. Enhver sammenligning med situationen herhjemme halter.

Jeg tvivler ikke om, at arbejderne godt vil have strukturændringer, men det, arbejderne vil, er, at de vil have en ændring i den øjeblikkelige politik, så de kan mærke, at der er mening i det, og de vil have en politik fremover, som de kan have tillid til. De er ikke så langt fremme, som de franske arbejdere var i 1968, og det, vi gør, er så, at vi her også repræsenterer arbejderne og siger: ja, her må gøres noget.

Så har hr. Thorkil Kristensen det argument, at hvad angår lønkravenes afløsning af krav om lempelse i den økonomiske politik, så kan det ikke lade sig gøre, for det har statsministeren sagt, at det må man ikke. Ja men det er jo ikke noget bevis, at statsministeren har sagt det. Jeg forstår ikke, at en økonom som hr. Thorkil Kristensen kan opfatte det som et tungt argument. Han tror, at vi er drevet frem af kræfter, vi ikke har kunnet beherske. Det er vi aldeles ikke. Det, socialistisk folkeparti siger i denne debat og i denne situation, ligger fuldkommen på linje med, hvad vi har sagt i hele 1969.

Men så kommer jeg til det, som jeg særlig vil henlede regeringens opmærksomhed på. Hr. Thorkil Kristensen siger til slut i sin artikel — jeg beder om tilladelse til et meget kort citat:

„Men det er jo ikke arbejderne, der tjener på inflationen og den høje rente. Det er ejerne af fast ejendom, herunder fabrikker og andre produktionsindretninger, og det er dem, der har disponibel kapital.“

Ja, dér har vi det. Det er dem, der ikke viser tilbageholdenhed, og de er blevet hjulpet af den politik, regeringen fører, og af

beslutninger, der er vedtaget i folketinget eller forkastet ved en særlig lejlighed — jeg tænker på jordlovsafstemningen i 1963. Hvis disse jordlove ikke var blevet forkastet, havde vi ikke haft den fantastiske stigning i grund- og ejendomsværdier, som kom derefter. Det var olie på inflationsbålet af forkaste jordlovene, og de partier, der har ansvaret for det, kan ikke løbe fra ansvaret, men må være klar over, at her er en væsentlig del af samfundets rigdom gået hen. Jeg skal ikke gå i detaljer, men må jeg erindre om boligforliget af 1966 ued nærmest fordobling af lejen, uden at man derved skaffede udligning, og med adgang til ejerlejligheder og hvad dertil hører. Ja men det har drevet udviklingen frem i samme retning, og det er yderst betænkeligt, at nu, hvor man fra alle partiers side erkender, at boligforliget har spillet fallit og må revideres, synes regeringen at sysle med tanker om, at det skal klares på den måde, at man sætter huslejen yderligere i vejret i den ældre eller hidtidige boligmasse.

Jeg opfordrer statsministeren til at komme til sagen. Hvordan vil statsministeren sørge for, at alle befolkningsgrupper — han appellerer til alle — tager hensyn til situationen og nedsætter deres forbrug? Og jeg vil ikke finde det urimeligt, om de, der har mest at undvære af, er de første.

Der har været talt her om skatter, og der har været talt om kildeskatten, udskrivningsprocenten og trækprocenten. Jeg vil, inden jeg kommer nærmere ind på dette, gøre opmærksom på, at trækprocenten omfatter jo både kommuneskat og statskat. Og det er jo rigtigt, som det er sagt af en foregående ordfører, at der er kommuner, der har en kommuneskat på 11 pct., og kommuner, der har en kommuneskat på 22 pct. Det er naturligvis fuldkommen urimeligt. Jeg tillader mig at erindre om mit partis forslag fra i fjor om en vidtgående skattereform, hvorved man sikrer, at skatteprocenten for alle indkomsttagere i de forskellige indkomstgrupper bliver ens over hele landet derved, at man afskaffer den kommunale beskatning. Den er ganske overflødig, og afskaffer man den, vil man desuden spare ganske betydelige summer, mere end administrationsrådet har sparet i al den tid, det har eksisteret.

Det er jo så enkelt: fastsæt en skattepro-